

SLADKÝ ŽIVOT

A man and a woman are standing on a balcony, holding hands. The woman is wearing a bright orange, one-shoulder, floor-length dress with a high slit and a large necklace. The man is wearing a white, long-sleeved button-down shirt and blue trousers. They are looking at each other. In the background, there is a view of the ocean and a rocky island under a blue sky with light clouds. The balcony has a metal railing and decorative blue and white tiles on the wall.

Millie Adamsová
Popelčina
kouzla

 HARLEQUIN®

MILLIE ADAMSOVÁ

POPELČINA
KOUZLA

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

není asi příliš objevené říci, že se život skládá z okamžiků. Takových těch chviliek, kdy se stane něco, co všechno změní... a nic už potom není stejné.

Třeba když se té studené noci na Stefanově prahu objeví tajemná houslistka (Koncert pro dva), nebo když si Lily uvědomí, že Smutný princ celou dobu věděl, že se ukrývá v jeho šatně (Na nevěstu nevhodná!)... A to už vůbec nemluvím o tom šoku, když Ross uvidí tříletého chlapce, který vypadá úplně stejně jako on sám v jeho věku, přitom ale ví, že děti nemůže mít (Buď táta... nebo nic!)

Navnadil jsem Vás? Tak to jsem rád. Asi Vám nezbude než se podívat na více z knih, jež Vám tento měsíc nabízím, než jenom na tu, kterou právě držíte v rukou!

Ale zpátky k té úvaze o okamžicích, které všechno změní. Mohou to být okamžiky těžké – dozvídáte se o bolestech, problémech a strastech blízkých, nebo snad dokonce sama prožíváte ne nejlepší dny – bohužel to k životu patří. Ale jsou i okamžiky plné štěstí, kdy jsou barvy jakoby zářivější, slunce hřejivější a vzduch voňavější. A na takové se potom vzpomíná mnohem lépe.

Ať je jich co nejvíce!

S láskou

Váš Harlequin

Millie Adamsová

**POPELČINA
KOUZLA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Secretly Pregnant Cinderella

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Millie Adams
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9060-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9061-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9062-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Morgan Stanfieldová nikdy nebrala vážně pořekadlo o tom, že by někdo mohl umřít hanbou. Když se teď ale skrývala za dveřmi šatny oblečená jen do krajkového prádla a sledovala, jak její přítel, s nímž se pravidelně vídala už půl roku, ukládá do postele jinou ženu, byla si vcelku jistá, že ji od takové smrti dělí jen pár chvil.

Možná tě to mělo napadnout už dávno.

Možná jsi měla už dávno pochopit, že tě Alex ve skutečnosti nemiluje.

Trpělivost, s níž navenek snášel její přání odložit tělesné sblížení na okamžik, kdy si budou svým vztahem naprosto jistí, jej očividně nedovedla přimět, aby dál odkládal vlastní ukojení. Upřímně řečeno, nikdy nechápala, proč se s ní Alex už půl roku vídá a ani proč se o ni vůbec začal zajímat. Seznámila se s ním v zaměstnání, v baru naproti univerzitě, kde pracovala za nálevním pultem. Když se jí tehdy sám představil, překvapilo ji, že o ni projevil zájem právě syn ze známé miliardářské rodiny.

Alex byl vysoký a jednoduše nádherný, s uhrančivými tmavými očima a nenuceným úsměvem. Jeho řecký přízvuk jí podél páteře vždy dovedl vyslat lahodné zamrazení.

Vše, co v životě dostala, si musela zasloužit vlastní prací. Všechny vydělané peníze šetřila, aby si zajistila lepší budoucnost. Když se s ním pak začala

pravidelně stýkat, zdálo se, jako by jí ona vysněná budoucnost sama spadla do klína. I když proti tomu zprvu protestovala, dal jí dost peněz, aby mohla do školy nastoupit bez dalších dluhů a čekání. Vodil jí s sebou na rodinné sešlosti, kupoval jí šaty a platil jí i cesty na luxusní společenské události. Pokud šlo o sex, ani jednou se na ni nepokusil naléhat.

Teprve teď pochopila, že jej vyhledával a nacházel jinde.

Cítila se zrazená, nadobro zdrcená a bezradná.

Zůstala uvězněná v ložnici svého milence, v patře přepychového sídla jeho rodičů, a navíc se právě teď musela škvírou ve dveřích dívat na víc sexu, než kolik jej sama prožila za celý svůj dosavadní život. Pocit, že co nevidět zemře hanbou a ponížením, jí připadal téměř hmatatelný.

Opatrně znovu vyhlédla zpoza dveří šatny a teprve teď si na opačné stěně ložnice všimla dveří na balkon. Napadlo ji, že kdyby se jí k nim povedlo nepozorovaně proklouznout, mohla by uniknout bez toho, aby si jí někdo z těch dvou všiml. Už předem si sice uvědomila, že i kdyby se jí povedlo nenápadně uniknout na balkon, stejně by na něm uvízla, i tak bezvýchodný čin se ale zdál přijatelnější než nutnost dál poslouchat vzrušené sténání, které jí začínalo nepříjemně připomínat zvukový doprovod mimořádně oplzlého filmu pro dospělé.

Zhluboka se nadechla, lehla si na podlahu a opatrně se po břiše začala plazit kolem postele. V půli cesty ji napadlo, že se její nečetní přátelé nemýlili. Ve poměru s Alexem opravdu byl už od první chvíle háček, na rozdíl od ní jim ale bylo hned zkraje zřejmé, že tak nerovný vztah může skončit jen jejím ponížením.

Konečně se jí povedlo dostat na dosah ke dveřím. Pomalu sáhla po klice a v duchu se pomodlila, aby šla zmáčknot. Balkonové dveře našťastí nebyly

zamčené a Morgan se je povedlo už na první pokus tiše pootevřít. Protáhla se ven skulinou u veřejí a pustila kliku stejně opatrně, jak ji před několika okamžiky zmáčkla.

Teď tedy seděla na dlažbě balkonu. V duchu záúpěla a pomyslela si, že v nemožnější situaci už se ani ocitnout nemohla. *Právě ve chvíli, kdy ses rozhodla, že se s ním vyspíš, se on rozhodl vyspat s jinou.*

Zkusila odhadnout, jestli Alexovi rodiče ví, že si jejich mladší syn přivedl do domu další milenkou. Hned nato ji napadlo, že i kdyby to nevěděli oni, existuje v domě přinejmenším jeden člověk, kterému to s pravděpodobností hraničící s jistotou nezůstalo utajené. Ucítila, jak se jí v hrudi rodí temný, bezmocný hněv.

Ano, v domě je teď určitě nejméně jedna osoba, která ví, že je Alex zamčený ve svém apartmá s nějakou pohlednou blondýnou.

Jeho starší bratr Constantine.

Muž, který ji už od první chvíle nepokrytě nenáviděl. Muž, na jehož jméno ani nechtěla pomyslet, protože si to jednoduše nezasloužil. Připustit jeho bytí by bylo ve chvíli krajního ponížení tak těžké břemeno, že by ho nedovedla unést a zhroutila by se pod ním.

Shlédla z balkonu.

Byl ve čtvrtém patře. Představa, že by měla po okapové rouře šplhat dolů, se jí ani trochu nezamlouvala. Rozhlédla se a po chvilce rozmyšlení usoudila, že vedlejší balkon není tak daleko, jak se zprvu zdálo. Zkusila podle svých chabých znalostí uspořádání vily odhadnout, ke které z mnoha místností přiléhá.

Možná ke knihovně? Nebo k ní patří spíš ten na druhé straně?

Usoudila, že na tom koneckonců nezáleží.

Stačilo by opatrně nahlédnout dovnitř a zjistit, jestli je ta místnost prázdná.

Pomalu si stoupla a tiše zadoufala, že Alex i jeho společnice jsou teď příliš zaměstnaní, než aby si všimli pohybu za dveřmi balkonu. Opatrně se vyklonila daleko za kamenné zábradlí. Zjistila jen tolik, že ve vedlejší místnosti vládne inkoustová tma.

Za jiných okolností by možná počkala, až ji někdo přijde zachránit, teď ale s žádnou pomocí počítat nemohla. Nezbylo jí než poradit si sama a zkusit si při tom uchovat alespoň zbytek sebeúcty. Překonání prázdnoty mezi balkony se zdálo menším zlem, než kdyby se teď musela vrátit do Alexovy ložnice a postavit se tváří v tvář jemu a jeho milence.

„Nedělej to,“ nabádala se polohlasem. „Jestli spadneš, nezabiješ se, protože dole je trávník. Jen se zmrzačíš. A tím si to všechno ještě zhoršíš, no ne?“

Zaskřípala zuby a než si stačila troufalý úmysl vymluvit, chopila se zábradlí a přehodila přes něj jednu, pak i druhou nohu. Opatrně spočinula chodidlem na římsu vedlejšího balkonu a odrazila se. Když se o zlomek vteřiny později oběma rukama zachytila zábradlí, poděkovala v duchu nebesům a slíbila si, že nic podobného už nikdy neudělá.

Opatrně nahlédla do pokoje. Nic se v něm nehýbalo, takže se jí ani na druhý pokus nepovedlo odhadnout, kde se vlastně ocitla. Po chvilce mžourání rozpoznala v šeru police s knihami, usoudila tedy, že se v původním odhadu nespletla a stojí před knihovnou.

Zjistila, že ani tyto balkonové dveře nejsou zamčené. Rychle a tiše do nich vklouzla a teprve teď si uvědomila, že všechny její šaty zůstaly v apartmá. Nahlas tiše zasténala, v duchu hrubě zaklela.

Nepochybovala, že její ošacení nejpozději nazítří vzbudí mnoho otázek a že bude zřejmé, že v Alexově ložnici byl někdo, kdo tam být neměl. Zkusila si dodat odvalu myšlenkou, že si ten zrádce její šaty přiřadí k nějaké jiné milence nebo je ráno služka uklidí dříve, než si jich vůbec stačí všimnout. Hned nato

zhurta usoudila, že to vlastně není nijak důležité. Zapřísáhla se, že se už s Alexem ani s nikým jiným z rodiny Kamarasových nikdy nesetká.

Na několik okamžiků si dovolila podlehnout nekončícímu, bezbřehému smutku. Až do dnešního večera chtěla věřit, že se jí splnil sen. S dalším hlasitým povzdechem teď musela připustit, že obyčejným lidem, takovým, jako je ona, se sny neplní, přinejmenším sny o princích z pohádky. Nečekal ji žádný šťastný konec a mohla jen doufat, že se jí odtud povede pokud možno důstojně odejít.

K tomu ale bylo potřeba sestoupat ze schodů, vyjít předními dveřmi... Už teď se ochotně smířovala s představou, že se v domě bude ještě dlouho dávat k dobru historika o potrhlé Alexově zrzce, která jednou večer ve spodním prádle proběhla vstupní halou.

Vkročila do pokoje a po několika krocích uslyšela z šera tiché třesnutí. Zvuk připomínal sklo narážející na nějakou tvrdou plochu.

„Když jsem si u komorníka objednával něco na dobrou noc, tohle jsem rozhodně nečekal.“

„Constantine?!“

Jistě, jak jinak, je to on. Jistěže se s ním musíš setkat. Jistěže v tom pokoji nemůže být nikdo jiný.

Překvapilo ji vlastně jen to, že za sebou Alexův starší bratr nemá celé planoucí peklo se všemi démony. Možná ale měl, protože teď ucítila, jak se jí při vědomí jeho blízkosti zmocňuje podivná, neodolatelná horkost.

Stejně jako pokaždé, když ses s ním během těch šesti měsíců potkala...

Zkusila onu myšlenku potlačit stejně úporně, jak se o to snažila už od chvíle, kdy jej spatřila poprvé. Vždy si uvědomovala si, že ani Constantine není její pohádkový princ v blyštivé zbroji. Chtěla jej vnímat jako cosi ostudného, temného a příšerného, pro co není v hlubinách její duše místo.

„Takže to přece jen jsi ty. Poznal jsem tě i potmě.“ Sklouzl po ní v šeru pohledem, ze kterého číselo nezastírané pohrdání. „Vidím, že jsi pro dnešní večer dala vale obvyklé vizáži nevinné fialinky,“ pokračoval s téměř lhostejným výrazem.

Kdyby ho tak dobře neznala, ošálil by ji, jenže ona jej k vlastní smůle znala lépe, než by jí teď bylo milé.

Rodina Kamarasových ji už od první chvíle přijala za svou s nadšením, které ji příjemně překvapilo. Alexovy rodiče si zamilovala jako vlastní, Constantinea si ale nikdy neoblíbila.

Nechuť byla už od první chvíle oboustranná, nikdy ale nedovedla popřít, že ji Constantine podivně fascinuje. Časem se naučila vyčíst překvapivě mnoho z jediného pokrčení jeho arogantního obočí a seznámila se s významem sebenenápadnějšího potáhnutí manžety saka. Vždy se zdálo, jako by se díval spíše skrz ni než na ni, a možná právě proto teď cítila jeho pohled ještě palčivěji. Měla dojem, jako by se jí jeho oči propalovaly až na dno duše.

„Tvůj bratr má právě teď trochu jinou zábavu,“ prohlásila rádoby lhostejně. Znovu si pomyslela, že jestli může někdo zemřít ponížením, pak ji od smrti dělí jen poslední krůček. Nevěděla, jestli mu má oznámit, že ji jeho mladší bratr v posteli nahradil jinou ženou. *Vlastně... nenahradil, protože tys z vlastní volby v jeho posteli nikdy nebyla.*

Její odhodlání zachovat si panenství tak dlouho, dokud si nebude jistá svými city, vycházelo z možná až chorobné ostražitosti. Už od dob dospívání se bála, že kdyby otěhotněla, zůstala by odkázaná sama na sebe právě tak, jak se to kdysi stalo její matce. Teprve vedle Alexe získala dost sebedůvěry a víry v sílu vztahu, aby byla připravená překročit pomyslný práh, vstoupit do neznáma a poznat tělesnou lásku. Teď ji tedy bolelo nejen ponížení z Alexovy zrady, ale i trýznivé poznání toho, jak moc se spletla, když do něj vložila tolik důvěry

A přitom sis byla tak jistá tím, co k tobě cítí...

„Co to znamená, že má Alex jinou zábavu?“ Constantine si poposedl a zaujal v křesle o něco uvolněnější pozici.

Uvolněnost si s ním zatím neuměla spojit. Obvykle býval tvrdý a neústupný jako hora, teď ale působil chápavě a přístupně.

Košili měl u krku rozepnutou, takže se jí nabízel pohled na bronzovou hruď s temným porostem. Rukávy jeho košile byly vyrolované až k loktům a Morgan tak nemohla přehlédnout ani působivě svalnatá předloktí. Sošné rysy jeho tváře, oči černé jako půlnoc a vlasy jako havraní křídla jí připomněly padlého anděla. Vyzařovala z něj trochu pochmurná romantika gotického románu.

Připadal jí tak ještě děsivější a přitažlivější.

Zamrzelo ji, že ji nenávidí, ještě více ji ovšem mrzelo, že před ním právě stojí jen v dráždivém spodním prádle.

Když se od ní nedočkal odpovědi, temně zabručel: „To jsou mi věci. Stojíš tu přede mnou v negližé a Alex, kterého ses podle všeho chystala svádět, má zrovna nějakou jinou zábavu. Mám dojem, že v tom potřebuju mít jasno. Že by zrovna věnoval pozornost nějaké jiné?“

„Ano.“ Ze všech sil se snažila zaujmout podobně nedbalou pózu jako on. „A krom toho myslím, že to víš.“

Svėsila rameno a všimla si, že jí z něj sklouzlo raménko skandálně krátké košilky. Byla krajková a průhledná, střižená tak, aby bylo na správných místech pod vzorkem okvětních lístků vidět její nahé tělo. Když si ji vybírala, připadala jí odvážná a smyslná, teď ale spíše nebezpečná.

„O tom, co dělá a nedělá můj bratr, nic nevím. Hlavně proto, že kdybych měl mít přehled o všech ženách, které se vystřídalaly v jeho posteli, nic dalšího

už by se mi do paměti nevešlo. Měla bys pochopit, Morgan, že moje výhrady k tobě vždycky vycházely z toho, že jsi byla jen další z řádky pochybených voleb mého nemožného bratra.“

Odmítla si připustit, jak ji jeho slova urazila. „Má tě rád,“ prohlásila. „Myslí si, že jsi nejinteligentnější a nejlepší muž na celém světě. Chce být jako ty.“

„Jak se to říká?“ položil si Constantine řečnickou otázku. „Ano, napodobování je nejvyšší forma lichocení. Můj mladší bratr mi ale není v ničem ani trochu podobný. Myslím, že jsi to už pochopila.“

V jeho temném hlase zazněl stěží pojmenovatelný podtón. Zamrazilo ji podél páteře a ke své hrůze postřehla, jak jí tuhnou bradavky na napůl obnažených nadrech.

„Myslím, že bych si docela rád poslechl vyprávění o tom, jak se vlastně stalo, že tu teď stojíš bez šatů,“ vyzval ji.

„Už jsem ti to povídala. No... Já...“ *Tvoje sebeúcta už je stejně v pekle, Morgan, takže mu to klidně můžеш prozradit. Stejně si o tobě od začátku myslí jen to nejhorší. Jen do toho.* „Dnes večer jsem se nepozorovaně vplížila do jeho pokoje. Chtěla jsem ho překvapit. Bohužel jsem zjistila, že existují muži, které by žena jako já raději překvapovat neměla. Šla jsem se do šatny převléct... a do pokoje se chtěla vrátit právě ve chvíli, kdy tam přišel s tou... druhou.“

Ucítla, jak jí z žaludku stoupá do hrdla pocit kyselosti. „Oblečení jsem měla ve vedlejším pokoji, ne v šatně. Nechtěla jsem, aby mě uviděli, takže jsem se opatrně proplížila na balkon. Přímo dolů jsem se šplhat nemohla, protože to je moc vysoko, takže mě napadlo, že bych mohla utéct přes vedlejší apartmá. Jak se teď ukázalo, nebylo prázdné. Takže... dnešní večer je plný překvapení, kam se člověk podívá.“

„To je mi ale historka,“ zvedl k ní Constantine zamýšlený pohled.

Nastala dlouhá chvíle ticha. Měla pocit, jako by jí jeho pohled pronikal za každý z okvětních lístků krajkové košilky.

„Byla by ale škoda, aby tenhle... úbor zůstal nevyužitý, že?“ nadhodil.

Sevřel se jí žaludek a v podbřišku jí začalo vlhce tepat žádostivým tlakem. Když se zkraje večera v duchu připravovala na milování s Alexem, nic podobného nepocítila, tváří v tvář Constantineovi ale stačil jediný výmluvný pohled, aby se celé její tělo znovu ocitlo v jednom ohni. Vynadala si v duchu s tím, že jako malá přečetla příliš mnoho fantastických románů a že se teď chová jako naprostá hlupačka.

Na druhou stranu, pokračovala v horečnatých úvahách, Alexem sis byla jistá a skončilo to. Navždy to skončilo.

Za celý svůj dosavadní život se ještě nikdy necítila milovaná či žádoucí. Pro svoji matku byla jen přítelkyně, s otcem se nikdy nesetkala. Byla si jistá, že první opravdovou příchýlnost a lásku našla teprve u Alexe a jeho rodiny. Teď si naopak připadala, jako by před nimi hrála roli naivní hlupačky, která nedovede odhadnout pravou povahu lidí, mezi nimiž se pohybuje.

Nebyla jsi dnes o nic zodpovědnější než tvoje matka. Byla jsi ochotná vyspat se s ním. Uvěřilas, že jsi konečně našla toho pravého. Vždy sis o sobě myslela, že jsi střízlivá, realistická, pragmatická... A kam tě to dostalo?

Polonahou na balkon.

Teď před ní seděl muž, který v ní znovu probouzel všechny představy, jimž se tak dlouho a úspěšně bránila. Věděla, že si jí neváží a nemiluje ji tak, jak by chtěla a jak věřila, že ji miluje jeho mladší bratr. Nic k němu necítila, ale nemohla a koneckonců ani nechtěla popírat, že ji zaujal a vzrušil už při prvním setkání.

Alex vždy vystupoval nenuceně, v Constantineovi naopak nic nenuceného nebylo. Působil každým coulem jako muž, který by bez rozpaků uvěznil svoji šílenou manželku na půdě. „Myslíš?“ optala se ho hlasem, který zněl zastřeněji, než zamýšlela.

„Nerad vidím takhle oblečenou ženu, která nemá kam jít,“ zapředel svůdně.

Jeho chování se teď v ničem nepodobalo tomu, na jaké od něj byla zvyklá. Jindy s ní hovořil tvrdě a úsečně, teď ji ale jeho hlas hladil jako vlažná mořská vlna a zanechával po sobě jen rozháranost a vzrušující neklid.

„Jsi velmi krásná, Morgan,“ dodal tiše.

Krásná? Vždy se považovala spíše za pohlednou a občas jí to bylo spíše na obtíž. Její rudé vlasy, průsvitná pleť a zelené oči v baru často přitahovaly pozornost hostů, ale pro mladou ženu, která si chtěla za pultem vydělat na studia, představovaly spíše břemeno. Nikdy se příliš nestarala, jestli muže přitahuje, teď jí ale Constantineova lichotka stoupla do hlavy.

„Líbím se ti?“ hlesla opojeně.

„Ano. Myslím ale, že to dobře víš sama.“

„Možná. I tak bych se ale vsadila, že pohrdáš mnou i vším, co se mnou souvisí,“ vystřízlivěla. „Nikdy jsem si nedělala iluze, že bys mi byl ochotný připsat i nějakou dobrou vlastnost nebo ctnost.“

„Myslíš, že krása je ctnost?“

Zamrkala. „Ne, tak jsem to vůbec nemyslela.“

„Tvoje krása,“ prohlásil tvrdým hlasem, „je moje neřest. Kdyby nebyla, už dávno bych tě popadl a vyhodil na chodbu. Teď si ale nechci nechat utéct dárek, který mi sám přijde do pokoje ovázaný ozdobnou stužkou a přímo si říká o rozbalení.“

„Co když to tak nechci?“ nadhodila.

Pomalů vstal. Ani na okamžik při tom neuhnul pohledem, ani náznakem nezaváhal. Zvolna k ní vykročil. „Nelži mi, drahá,“ pronesl. „Jen tak urážíš